

חולין פרק ב השוחט דף כח

הסביר שהכוונה רק בעוף שהיות והדרך לצלות אותו שלם צריך לקרוע את הוורידים סמוך לשחיטה כשדמו חם בשביל שיצא כל דמו אבל בהמה הדרך לנתח אותה לאברים לפני הבישול ולא צריך לקרוע את הוורידים וכך כתוב בברייתא, חכמים אמרו לר' יהודה שאפשר לנקוב את הוורידים שלא בשעת שחיטה ואפשר שכוונתם שרק בקדשים שצריך את הדם צריך לקרוע את הוורידים.

השוחט חצי סימן בדיוק פסול היות וצריך לשחוט רוב סימן, וכך כתוב בברייתא שאם היה בדיוק חצי קנה של עוף קרוע לא נחשב לטריפה ולכן אם הוסיף ושחט מעט והשלים לרוב כשר. בחג הפסח כתוב שאם רוב הציבור טמאים יכולים להקריב בטומאה ולא נדחים לפסח שני, ר' כהנא אמר שאם חצי מהעם בדיוק היו טמאים נדחים לפסח שני ורב אמר שאינם נדחים שכתוב "איש איש כי היה טמא" ומיעט 'איש' ולא ציבור.

ר' יהודה אמר שאין שחיטה לעוף מהתורה וכל הריגה שחותכת את הסימנים כשר לאכילה וטהור מטומאת נבלה וצריך לכסות את הדם שכתוב "אשר יצוד ציד חיה או עוף אשר יאכל ושפך את דמו וכסהו" והוזכר עוף סמוך לשפיכת דם ללמד שכל סוג של שפיכת דם מתירה עוף, וכך סבר התנא רבי אלעזר הקפר שלמד חובת שחיטה של חיות מפסולי המוקדשים שכתוב "אך כאשר יאכל את הצבי ואת האיל כן תאכלנו" והסביר שמדאוריתא רק בהמות וחיות חייבות שחיטה ולא עופות. בברייתא כתוב שאדם שמלק עוף בסכין דרך העורף נבילה ומטמא ומוכח ששחיטת עוף מהתורה, וכך סבר רבי שלמד מהפסוק "וזבחת.. כאשר צויתך" שהקב"ה ציווה הלכה למשה מסיני על שחיטת רוב שתי סימנים בבהמה ורוב סימן אחד בעוף.

במשנה כתוב שהשוחט סימן אחד בעוף כשר, ר' נחמן אמר שהכוונה או קנה או וושט, ר' אדה בר אהבה אמר ששחיטה דווקא בוושט שהוא סימן מיוחד שבו עיקר החיות שאפילו אם ניקב מעט נחשב לטריפה, בברייתא כתוב דין מליקת חטאת העוף חותך בציפורן את השדרה והמפרקת בלי לחתוך את רוב הבשר שלא להרוג את העוף ולאחר מכן מולק את הוושט או את הקנה כשיטת ר' נחמן ובעולת העוף צריך למלוק את שניהם, וכך נפסק להלכה שאמר ר' יוסף בנו של רבא שברווח שרואים שיש דם על צווארו אפשר לבדוק את הקנה מבחוץ שלא נרקע חציו ולשחוט את הקנה ולאחר השחיטה לבדוק את הוושט שאין בו נקב.

ר' יהודה אמר שצריך לשחוט חוץ מהסימנים גם את הוורידים, ר' חסדא